

1.

След дванадесетчасовия си КТО* Натаниъл Наш се беше вкочанил от кръста надолу. Усещаше краката и стъпалата си като дървени по паважа на глухата московска уличка. Отдавна се бе стъмнило, а Нейт продължаваше по дългия и сложен маршрут, предназначен да погъделичка по корема евентуалните му преследвачи, да ги напрегне, да ги раздразни достатъчно, за да се покажат. Но нямаше нищо, дори и помен от хора, които да се придвижват щафетно или последователно един пред друг, нито пък някакво движение зад ъглите на улиците зад него – никаква реакция на ходовете му. Чист ли беше? Или го следеше огромен екип? В природата на Играта фактът, че не виждаш опашка, те кара да се чувстваш по-зле, отколкото, когато се убедиш, че си покрит шлътно.

Септември едва беше започнал, а между първия и третия час от обхода му валеше сняг, което му бе помогнало да прикрие измъкването си от колата. В късния предобед Нейт изскочи от движеща се лада комби, карана от колегата му Ливит от бюрото, който, изчислявайки паузата, безмълвно вдигна три пръста, докато завиваха край ъгъла на една странична индустриална улица, после го потупа по рамото. Екипът по проследяването на ФСБ, Федералната служба за безопасност, не забеляза измъкването му през трисекундния интервал и профуча покрай Нейт, скрит зад една снежна пряспа, а Ливит ги отведе нататък.

* КТО (контролен тактически обход) – обиколка, която се прави по пресечен маршрут преди провеждане на тайна явка, за да се установи дали зад агента няма „опашка“. – *Бел. прев.*

Нейт бе оставил клетъчния си телефон от търговския отдел на посолството в колата – ФСБ бяха добре дошли да следят сигнала му между московските клетъчни кули през следващите три часа. Когато се изтъркаля на паважа, си удари коляното и през първите няколко часа го усещаше схванато, но сега беше точно толкова вкочанено, колкото и всички други части на тялото му. Докато се свечери, той се беше разхождал, вървял, промъквал, изкачвал и пълзял през Москва, без да забележи никаква опашка. Имаше чувството, че наистина е чист.

Нейт беше един от малката група „вътрешни оперативни“ офицери на ЦРУ, обучени да действат под наблюдение на вражески терен. Когато работеше срещу противника на улицата, нямаше съмнения, нямаше интроспекции. Познатият страх от провал или недостатъчно добро представяне изчезваше. Тази вечер той поддържаше двойствен модел на постоянно редуващ се подход и се справяше добре. *Игнорирай студа, който се увива около гърдта ти, и напредвай неотклонно. Остани в сензорния балон, остави го да се разширява под натиска.* Зрението му беше остро. *Фокусирай се на средно разстояние, оглеждай се за повтарящи се пешеходци и превозни средства. Отбелязвай цветове и форми. Шапки, палта, коли.* Без особено да се замисля, той регистрираше звуците на смрачаващия се град край себе си. Бръмченето на тролейбусите по минаващите горе жици, свистенето на гуми на кола по паветата, хрущенето на въглищния прах под краката. Усещаше горчивия мирис на дизеловите пари и на горящите въглища във въздуха, а от някакъв невидим комин – тежката миризма на варяща се супа от цвекло. Той беше камертон, резониращ в мразовития въздух, настроен, готов за действие, но извънредно хладнокръвен. След дванадесет часа беше достатъчно сигурен: нямаше опашка.

Сверка на часа: 22,17. Две минути деляха двадесет и седемгодишния Нейт Наш от срещата с легендата, перлата в короната, най-ценния източник в колекцията на ЦРУ. Само триста метра от тихата уличка, на която той щеше да се срещне с Марбъл: обигран, изтънчен, на повече от шестдесет години, генерал-майор от СВР, руската служба за външно разузнаване, наследила Пър-

во главно управление на КГБ, задграничните шпиони на Кремъл. Марбъл работеше за ЦРУ от четиринадесет години, забележителен период, като се има предвид, че руските източници от Студената война оцеляваха средно по осемнадесет месеца. Зърнистите снимки на загубените агенти в историята щракаха в главата на Нейт, докато сканираше улиците: Пенковски, Моторин, Толкачов, Поляков и други, и други, всичките изчезнали. *Но не и този, поне доколкото зависи от мен.* Нейт нямаше да се провали.

Понастоящем Марбъл беше началник на Американския отдел на СВР, пост с колосален допуск*, но той беше от старата школа на КГБ, беше си извоювал шпорите (и генералските звезди) по време на задграничната си кариера, забележителна не само по оперативните му победи, а и защото бе оцелял от чистките, реформите и вътрешните борби за власт. Той никога не бе хранил илюзии за природата на системата, на която служеше, и с времето все повече се отвращаваше от цялата тази шарада, но се придържаше към лоялността и професионализма. Беше на четиридесет, вече полковник, на работа в Ню Йорк, когато центърът му отказа разрешение да отведе съпругата си на онколог в Америка, глупава проява на съветската безкомпромисност, и тя умря на носилка в коридора на една московска болница. На Марбъл му бяха необходими още осем години, за да реши, да се подготви за безопасно свързване с американците и да им предложи доброволно услугите си.

Когато стана чужд шпионин – агент, истински разузнавателен справочник, Марбъл скромно и с изтънчена деликатност се извиняваше на оперативните работници от ЦРУ – неговите водещи офицери – за оскъдната информация, която докладваше. Но в Ленгли бяха смаяни. Той им подаваше неизмеримо ценна информация за операциите на КГБ и на СВР, за проникване в чужди правителства и понякога, когато можеше, перлата в короната: имена на американци, шпионирани за Русия. Марбъл беше изключителен, безценен източник.

* Термин за достъп до секретна информация. – *Бел. прев.*

22,18. Нейт зави зад ъгъла и тръгна по тясна уличка с жилищни блокове от двете ѝ страни, с неравни тротоари, по които дърветата зъзнеха голи, окичени със сняг. В долния край на улицата, иззад ъгъла, откроявайки се на фона на светлината на пресечката по-надолу, се появи позната фигура и тръгна срещу него. Старецът беше професионалист: беше заковал четириминутния прозорец.

Умората на Нейт се изпари и той се усети как се ободрява. Докато Марбъл приближаваше, американецът автоматично сканираше празната улица за аномалии. *Никакви коли. Погледни нагоре. Никакви отворени прозорци, тъмни апартаменти. Погледни назад. Безлюдни кръстовища. Сканирай сенките. Никакви улични метачи, никакъв размотаващ се безделник.* Една грешка, независимо от всичките часове на тактическия обход, на провокативни маневри, на чакане и наблюдаване в снега и студа, една-едничка грешка би довела до неизбежния фатален резултат – смъртта на Марбъл. Не! За Нейт бездруго загубата на информационен източник или дипломатически скандал би била много тежка, но в никакъв случай не можеше да допусне смъртта на този човек. Не, Нейт нямаше да се провали.

Марбъл вървеше напред, без да бърза. Те се бяха срещали два пъти преди. Руснакът беше прехвърлян последователно на цяла редица водещи офицери от ЦРУ – и се бе опитал да научи на нещичко всеки един от тях. Някои бяха таланти. В неколцина бе установил непоправима тъпота. А един или двама бяха демонстрирали ужасяваща *немарливост*, потенциално фатална незаинтересованост към израстването си като професионалисти. Нейт бе различен, интересен. Имаше нещо в него, острота, фокус, агресия в стремежа да върши нещата правилно. Малко неопитен, малко натрапчив – смяташе Марбъл, – но малцина притежаваха такъв огън и на руснака му харесваше точно това.

Очите му се присвиха от удоволствие, когато видя младия американец. Нейт беше среден на ръст, със слабо телосложение, с права черна коса над прав нос и кафяви очи, които не спираха да се движат, гледайки над раменете на по-възрастния мъж, докато той приближаваше – по-скоро бдителен, отколкото изнервен.

– Добър вечер, Натаниъл – каза Марбъл. Лек британски акцент, останал от назначението му в Лондон, преобразен от времето, прекарано в Ню Йорк. Приумица – да използва английски, за да се чувства по-близък с водещия си офицер, макар че Нейт владееше руски доста свободно. Марбъл беше нисък и набит, с дълбоки кафяви очи, разделени от месест нос. Имаше рунтави бели вежди, които хармонираха с покритата му с вълниста бяла коса глава, придаваща му вид на елегантен бонвиван.

Трябваше да използват прякори, но това беше нелепо. Марбъл имаше достъп до регистъра на СВР със снимки на чуждестранните дипломати и много добре знаеше името на Нейт.

– Драго ми е да те видя. Добре ли си? – Марбъл внимателно се взря в лицето на Нейт. – Уморен ли си? Колко часа обикаля тази вечер? – Въпросите на Марбъл бяха проява на любезност, но той действително искаше да знае. Никога не приемаше нищо за даденост.

– *Добрий вечер, дядя* – каза Нейт. Беше започнал да използва фамилиарното „чичо“, отчасти за да покаже уважение, отчасти за да демонстрира истинска привързаност. Погледна часовника си.

– Общо дванадесет часа. Улиците ми се видяха *хлабави*. – Жаргон, който и двамата разбираха и Нейт бе наясно, че той иска да чуе колко щателен е бил неговият контролен тактически обход.

Марбъл не направи никакъв коментар. Двамата тръгнаха заедно в сенките, хвърляни от дърветата по тротоара. Въздухът беше мразовит, неподвижен, нямаше никакъв вятър. Имаха около седем минути за срещата.

Нейт остави Марбъл да проведе почти целия разговор, слушайки го внимателно. По-възрастният мъж говореше бързо, но без припряност, микс от клоки и машинации в службата му – кого са издигнали, кого са изритали. Резюме на една нова операция, успешно вербуване от страна на СВР в чужда страна. Детайлите бяха на дисковете. Това беше колкото разговор между две човешки същества, толкова и разузнавателен разбор. Звучите на гласовете им, зрителният контакт, тихото кискане на Марбъл. Това беше целта.